

- enligt artikel 6.3 och 6.4 i rådets direktiv 92/43/EEG⁽¹⁾ av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter jämförd med artikel 7 i samma direktiv, i samband med projekten breddning och/eller förbättring av landsvägen M-501 vad gäller etapperna 1, 2 och 4 med avseende på det särskilda fågelskyddsområdet ES 0000056 "Encinares del río Alberche y río Cofio", och
- enligt nämnda direktiv 92/43/EEG, såsom detta har tolkats av domstolen i dom av den 13 januari 2005 i mål C-117/03 och av den 14 september 2006 i mål C-244/05, samt de skyldigheter som följer av artikel 12.1 b och d i samma direktiv, i samband med projekten breddning och/eller förbättring av landsvägen M-501, vad gäller etapperna 1 med avseende på det område som föreslagits som område av gemenskapsintresse ES 3110005 "Cuenca del río Guadarrama" och vad gäller etapperna 2 och 4 med avseende på det område som har föreslagits som område av gemenskapsintresse ES3110007 "Cuencas de los ríos Alberche y Cofio", samt
- förplikta Konungariket Spanien att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Kommissionens talan avser projekt som godkänts eller, i förekommande fall, genomförts av de spanska myndigheterna i samband med breddning eller förbättring av landsvägen M-501 (Madrids kommun). Kommissionen anser att Konungariket Spanien i samband med nämnda projekt har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt direktiv 85/337 i dess ursprungliga eller ändrade lydelse samt enligt direktiv 92/43, vilket har tolkats av domstolen i dom av den 13 januari 2005 i mål C-117/03 och av den 14 september 2006 i mål C-244/05.

⁽¹⁾ EGT L 175, s. 40; svensk specialutgåva, område 15, volym 6, s. 226.
⁽²⁾ EGT L 206, s. 7; svensk specialutgåva, område 15, volym 11, s. 114.

Talan väckt den 19 december 2008 – Europeiska gemenskapernas kommission mot Republiken Italien

(Mål C-565/08)

(2009/C 55/19)

Rättegångsspråk: italienska

Parter

Sökande: Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: E. Traversa och L. Prete)

Svarande: Republiken Italien

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen ska

- fastställa att Republiken Italien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 43 EG och 49 EG genom att föreskriva bestämmelser enligt vilka advokater är skyldiga att iakttä maxtaxor för sina arvoden, och
- förplikta Republiken Italien att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Att fastställa obligatoriska maxtaxor för advokaters verksamhet i form av juridiskt biträde i och utom rätta utgör en inskränkning i etableringsfriheten enligt artikel 43 EG liksom en inskränkning i friheten att tillhandahålla tjänster enligt artikel 49 EG. En obligatorisk maxtaxa som måste tillämpas oavsett det utförda uppdraget, det nödvändiga arbetet för att utföra uppdraget och kostnaden för att fullgöra uppdraget kan medföra att den italienska marknaden för juridisk rådgivning blir oattraktiv för utländska yrkesaktiva. Advokater hemmahörande i andra medlemsstater saknar därför incitament att etablera sig i Italien men även att tillfälligt tillhandahålla tjänster här.

För det första medför skyldigheten att anta ett nytt taxsystem (vilket för övrigt är mycket komplicerat) extra kostnader som kan utgöra hinder för de grundläggande friheter som garanteras i fördraget.

Maxbeloppet för arvoden utgör för det andra ytterligare ett hinder för den fria rörligheten för tjänster i form av juridisk rådgivning inom den gemensamma marknaden, eftersom det hindrar att den verksamhet som utförs av advokater hemmahörande i andra medlemsstater än Italien avlönas på ett korrekt sätt och därigenom avhåller vissa advokater, som tar ut högre arvoden än dem som fastställts i de italienska bestämmelserna utifrån förhållandena på den italienska marknaden, att tillfälligt tillhandahålla sina tjänster i Italien eller att etablera sig i denna stat.

Vidare utgör det italienska taxsystemets stelheter ett hinder för advokater (även advokater hemmahörande i utlandet) att ge ad hoc erbjudanden i specifika situationer och/eller till specifika klienter, till exempel erbjuda ett paket med viss juridisk rådgivning till ett fast pris. Detsamma gäller möjligheten att erbjuda en rad olika typer av juridisk rådgivning som tillhandahålls i olika medlemsstater till samma pris. Den italienska lagstiftningen kan således medföra en konkurrensnackdel för advokater hemmahörande i utlandet då de berövas effektiva verktyg för att ta sig in på den italienska marknaden för juridisk rådgivning.

De omtvistade bestämmelserna synes inte heller lämpliga för att uppnå de mål av allmänt intresse som italienska myndigheter åberopat och inte heller vara de minst ingripande i detta avseende. Bestämmelserna verkar bland annat inte lämpliga för att garantera tillgång till domstolsprövning för medellösa, skydd för dem som köper den juridiska rådgivningen eller för att säkerställa god rättskipning. Vidare är bestämmelserna inte proportionerliga då det finns andra åtgärder som är mindre restriktiva för advokater som är hemmahörande i utlandet och lika (eller till och med mera) lämpliga för att uppnå de skydds syften som åberopats av italienska myndigheter.

Slutligen har de italienska myndigheterna inte förklarat om, och i sådant fall vilka, mindre restriktiva åtgärder för advokater som är hemmahörande i utlandet som har undersökts. Inte heller har de belyst av vilken anledning det åberopade allmänintresset inte skulle skyddas genom de bestämmelser som reglerar advokatycket i andra medlemsstater inom gemenskapen.

Begäran om förhandsavgörande framställd av Anotato Dikastirio (Cypern) den 22 december 2008 – Symvoulio Apochetefseon Lefkosias mot Anatheoritiki Archi Proforon

(Mål C-570/08)

(2009/C 55/20)

Rättegångsspråk: grekiska

Hänskjutande domstol

Anotato Dikastirio (Cypern)

Parte) i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Symvoulio Apochetefseon Lefkosias

Motpart: Anatheoritiki Archi Proforon

Tolkningsfrågor

Har upphandlande myndigheter rätt att väcka talan vid domstol enligt artikel 2.8 i direktiv nr 89/665/EEG mot beslut om ogiltigförklaring som fattats av prövningsorgan när dessa inte är en rättslig instans?

Talan väckt den 22 december 2008 – Europeiska gemenskapernas kommission mot Republiken Italien

(Mål C-571/08)

(2009/C 55/21)

Rättegångsspråk: italienska

Parter

Sökande: Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: W. Mölls och L. Pignataro)

Svarande: Republiken Italien

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen ska

- fastställa att Republiken Italien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 9.1 i direktiv 95/59/EG ⁽¹⁾ genom att föreskriva ett minimipris för cigaretter och en frist om 120 dagar för godkännande av prisändringar för tobaksvaror,
- förplikta Republiken Italien att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Kommissionen gör gällande att Republiken Italien har åsidosatt artikel 9.1 i direktiv 95/59/EG (liksom artikel 5 i direktiv 72/464/EEG ⁽²⁾) vilket direktivet ersätter och som är huvudsakligen identiskt) genom att fastställa ett minimipris för cigaretter. Enligt nämnda bestämmelse fastställs principen att tillverkare och importörer ska vara fria att bestämma det högsta detaljhandelspriset för tobaksvaror. Enligt nämnda princip kan medlemsstaterna inte motivera ett skönsmässigt fastställande av högsta detaljhandelspriser med hänvisning till övervakning av prisnivåer eller efterlevnaden av påbjudna priser, ej heller fastställande av en skala av detaljhandelspriser i enlighet med artikel 9.2 i direktiv 95/59/EG.

Minimipriser kan inte motiveras med syftet att skydda folkhälsan. Detta syfte, som har beaktats av gemenskapslagstiftaren, kan nämligen uppnås genom högre beskattning av cigaretter med användande av de skatteskalor som är anpassade till förhållandena i varje medlemsstat.

Den italienska regeringens argument att priser som är för höga eller som inte är anpassade till marknaden kan medföra en risk för smuggling av cigaretter och förfalskningar, kan inte godtas. Argumentet grundas på den italienska regeringens antaganden, vilka inte stöds av någon bevisning. Den italienska regeringen har inte visat på vilket sätt prisskillnader till följd av högre beskattning skulle leda till fler bedrägerier än tillämpningen av minimipriser. Kommissionen gör gällande att det ankommer på de enskilda medlemsstaterna att, inom ramen för gemenskapsrätten, genomföra de kontroller som är nödvändiga för att säkerställa att de skatter som ska erläggas kan uppbäras. Ett sådant krav kan inte på något sätt inverka på medlemsstaternas skyldighet att följa bestämmelserna i direktiv 95/59/EG, särskilt artikel 9 i direktivet.

Fristen om 120 dagar för att godkänna priser för tobaksvaror

Priserna för tobaksvaror måste, för att varorna ska försälas i Italien, registreras på en officiell prislista. Ansökan om registrering ska inges till Ministero dell'Economia e delle Finanze – Amministrazione Autonoma dei Monopoli di Stato (AAMS). AAMS kan inte efter eget skön bekräfta registreringen. Enligt kommissionen leder den överdrivet långa fristen om 120 dagar som de italienska myndigheterna slagit fast för att godkänna en